

som staa i Spidsen for Skolerne, henvende sig til det med Forespørgsel, om man ikke i denne eller hin Henseende er gaaet for vidt, da at sige: jo, dette er en Retning, som Ministeriet ikke kan bifalde, men maa antage, at det er Noget, som de, der staa som offentlige Lærere, ikke kunne være berettigede til. Det er som sagt et væsentligt Moment med nepot i den Tilfjendegivelse, der kom fra Ministeriet, at man med Hensyn til enkelte Punkter — jeg paastaar, at de ere forholdvis ikke store eller betydelige — har udtalt, at man maatte finde det ønskeligt, om man i det Hele kunde slutte sig til Ministeriets Anskuelse derom. Jeg be-
tragter det imidlertid ikke som nogen Sag af Betydning, det er mig umuligt at skrue dette Spørgsmaal op til den Høide, som det fore-
kommer mig, man har været tilbøielig til.

Sylvester Jørgensen: Det er blot et Par Ord, jeg har at tilføie. Der er talt saameget om Frihed, og jeg ynder meget dette smukke Ord; men der er et praktisk Omraade, hvor jeg frygter for, at det, naar det blev anvendt i sin yderste Udstrækning, kunde fremkalde en habessk Forvirring, hvis man ikke faar bestemt betegnet, hvem der har Friheden; det er nemlig Almuekolerne, hvortil jeg sigter. Man veed, at der hvilstet fra Tilsynet kan være tre Parter, nemlig Forældre, Børn og Lærere. Naar man nu tænker sig, at der i en Almuekole indtraf det Tilfælde, at den f. Ex. i et meget kort Tidsrum kom til at skifte Skolelærer 4 Gange, og at der for hver ny Skolelærer, som den fik, blev indført en ny Skrivemaade, og Skolelæreren strengt for-
drede, at denne Skrivemaade skulde overholdes, saa spørger jeg, om Friheden skulde forstaaes saaledes, at det var Skolelæreren, der havde Frihed til at indføre, hvilken Skrivemaade han vilde. Det er derfor, jeg kunde ønske, at det, naar det Begreb „Frihed“ skal bestemmes for Almuekolens Vedkommende, da maatte blive taget under Overveelse, hvem det er, der i Tilfælde af Meningsulighed har Friheden, om

det er Læreren, eller det er Børnene, eller det er Forældrene.

Rosod: Jeg skal kun endnu, inden vi slutte, tillade mig at fremhæve, at min Stilling til dette Spørgsmaal maa, sely om jeg ikke kan kalde den klar, næsten selvfølgetlig være den, at jeg for mit personlige Vedkommende fuldstændig uden al Betænkelse hyl-
der Frihed; men paa den anden Side hører jeg til dem, der ere meget villige til at notes med smaa Fremskridt, med Hænsed, hvor man ikke kan gjøre Ræmpeskridt, og jeg holder for, at disse Punkter ere, et Fremskridt. Jeg kan forøvrigt heller ikke finde en saadan Ordning uforenelig med Friheden, da enhver Forfatter, der skriver, forresten har Lov til at bruge, hvad Rettskrivning han vil trods Ministeriet. Der gives kun en Rettefærd, som Betegnelse af en Grændse, ud over hvilken man ikke holder det for rigtigt at gaa, i al Fald ikke i en Overgangstid. Saaledes opfatter jeg Sagen, og det er ikke at forraade Friheden. Jeg skal nytte Leiligheden til at talke den ærede Folketingsmand for Rosenhavn's Amts 2den Valgkreds (C. B. Nime-
stad) for hans velvillige Opfordring til mig om at anvende tilbørlig Selvkritik. Hvis jeg turde have den formastelige Mening, at det nogenstunde kunde behøves at henvende sig paa lignende Maade til det ærede Medlem, vil jeg sige, at jeg ikke skal undlade det ved given Leilighed; thi Noget for Noget, naar Venfæst skal holdes.

C. B. Nimestad: Jeg takker den meget ærede Rigsdagsmand for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Rosod), fordi han saa velvillig ikke alene har benyttet den samme Tanke, men om-
trent de samme Ord som jeg. — Med Hensyn til hvad den høitagtede Minister sagde, skal jeg bemærke, at Omfanget, hvorpaa den høitagtede Minister lagde Vægt, er her, saaledes som jeg stillede Spørgsmaalet, ligegyldig; jeg havde taget Sagen paa samme Maade,